puhtast pühha-kirja sõnnast weidi kuulda. — Pibli-ramat olli kül ilman, ent keake es sa tedda nätta, ei kuulda, ei luggeda. Ta olli wangin. Sis tulli meie õnnis Lutterus tedda pästma. Temma tölk sedda pühha ramatut saksa kele päle eddimätsest otsast wimatseni, nink 1545 sai temma selle Jssanda tõga walmis. Sis anti trükja kätte, nink trükkiti Pibli ramat tuhhanda kaupa. Nätse! sis päsi Jummala sõnna, sis naksi maad nink ilma mõda jooskma rahwa sekka. Meie ajal tõssiwa ka weel Pibli-koggodusse mitmal maal, ja neide läbbi om Pibli-ramatul ni lai te tettu, et ta kigele pole woip joosta, nink kigist saap römoga wasta woetus, Kunninga majan nisammute kui sannakessen. Jssandal olgo tenno, et se kallis ramat meie õnsa Lutterusse läbbi om wallale pästetu. Egga nüüd ennamb keake tedda wangi ei panna. Sis römustage nüüd tõine tõist neide sõnnuga. (1. Tessalon. 4, 18.)

Põllo-tö ja maiapiddamisse jäotamisseft.

Monni wanna maiamees, kes need lehhed loeb, mõtleb ehk nenda: „Ollen ma omma ellopõlwe adra prukinud ja põldo nou pärrast harrinud — ja nüüd tahhetakse mind weel ramatust öppetada, uut modi peäle hakkama. Küllab se nou minnust mahhajääb.“ — Tõssi kül, mis sa rägid wanna föbber! Ehk sa olled maast maddalast tööd teinud ja palle higgi sees waewa näinud; agga siiske on sul keige ennamiste igga aasta loiuste toidusseft, ja mitto korda ka leiwast pudo olnud. Wahhest kui talw pitkale wenninud, ei olle sa teädnud, kust abbi otsida loiustele; olled piddand neid töstma, et mättale sanud. Olled piddand magatsin haida ukse ette minnema, leiba sama, kui ommast haidast ep olnud ennam hiwwikestgi leida. Siis ütled: „Kewwadine aeg, murrelinna aeg!“ Agga kust se tulleb? Wata ümberringi, kül sa siis nääd! Miks moisa põllud keige ennamiste rohkemat wilja kannawad, kui sinno maad? Seft, et wemmad ennam sõnnikut sawad, kui sinna jouad omma põllule weddada. Seäl peetakse härjapäid ehk ristheina, se annab rohkeste keige kallimat loiuste toito, ja peälegi teeb maad ni rammusaks, et taggajärrel kahhewõrra kannab, tehko perremees peäle, mis seltsi wilja tahhes. Seäl peetakse kartuhwlid ja pannakse neid kewwade hulgakeste mahha. Tehhakse kül paljo tööd nende kallal, maad õiete holega harrides, sõnnikut peäle weddades, ja pärrast, kui hakkawad kaswama, neid mullates; agga nemmad tassuwad ka rohkeste tö waewa; seft ei ükski willi anna ni suurt kasso, kui needsammad kartuhwlid. Kuhho sa wakka rukkid mahhateed, senna mahhub neid kümme wakka, ja hea Ma sees anna-